

stavce b), či c), a nemá proto obžalovaná příčiny si stěžovati na právní posouzení věci.

Čis. 168.

Padělání peněz a cenných papírů. Použití nejnížší sazby trestní dle odstavce 3 § 1 zák. ze dne 22. května 1919 č. 269 sb. z. a n. jest odůvodněno jen tenkrát, bylo-li paděláno neb dopraveno skutečně jen několik málo padělků v úhrnné menší ceně, a to bez rozdílu, zda jde o padělatele neb rozšiřovatele padělaných peněz.

(Rozh. ze dne 24. března 1920, Kr I 84/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství v Budějovicích do rozsudku krajského jako výjimečného soudu v Budějovicích ze dne 17. prosince 1919, jímž byl obžalovaný Markus W. uznán vinným zločinem dle § 1 zákona ze dne 22. května 1919, č. 269 sb. z. a n., avšak odsouzen za to jen dle § 1, odst. 3 cit. zákona z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje proti odsuzujícímu výroku pro zločin dle § 1 zákona ze dne 22. května 1919, č. 269 sb. z. a n. důvod zmatečnosti č. 11 § 281 tr. ř., vytýkajíc, že soud první instance při vyměření trestu vykročil z mezí sazby trestní, pokud jest sazba ta určena zvláštními okolnostmi přitěžujícími a polehčujícími, v zákoně jmenovitě uvedenými. První soud vzal totiž za prokázáno, že obžalovaný dopravil z Rakouska, tedy z ciziny, do území čs. republiky, nedorozuměv se s padělateli nebo osobami, jinak na padělání účastněnými, padělané peníze, t. j. 124 kusů padělaných kolků na 20korunové bankovky, a 15 kusů padělaných kolků na 10korunové bankovky, při čemž mu bylo padělání kolků známo, a mimo to 3 stokorunové, 4 padesátikorunové, 193 dvacetikorunové a 7 desetikorunových neokolkovaných bankovek, a to v úmyslu, by nalepením padělaných kolků na neokolkované bankovky padělky udal jako pravé peníze. Přes to, že u obžalovaného byl nalezen tak značný počet padělaných kolků a že rozsudek sám vyslovuje, že by byl obžalovaný, kdyby nebyl býval přistižen a zadržen, opatřil falšovanými kolky a uvedl do oběhu bankovky v úhrnném obnosu 2630 K, má první soud nesprávně za to, že se padělání obžalovaného omezilo jen na málo falsifikátů nepatrné hodnoty, a to prý vzhledem k znehodnocení peněz — a vyměřil trest obžalovanému dle 3. odst. § 1 cit. zákona. Avšak dle znění § 1 cit. zák. nemůže býti nejmenší pochybnosti o tom, že použití nejnížší sazby trestní dle odstavce 3 jest odůvodněno jen tenkrát, bylo-li paděláno nebo dopraveno skutečně jen několik málo padělků v úhrnné menší ceně, nikoliv v případech, jako jest přítomný, kde již značný celkový počet padělků 139, i úhrnná cena jich 2630 K předem vylučují použití sazby nejmírnější, stanovené pro případy nepatrného rozsahu a nejméně nebezpečné. Ze znění odstavce 3. § 1 a ze srovnání samostatných trestních sazeb odstavce 1., 2. a 3. vychází na jevo, že při správném po-

souzení věci měl býti trest vyměřen dle základní sazby odstavce 1., stanovené pro případy, kde není ani zvláštních okolností přitěžujících, označených v odstavci 2., ani zvláštních okolností polehčujících, které uvádí odstavec 3. I když nelze souhlasiti s vývody zmateční stížnosti, že dle mírnější sazby odstavce 3. § 1 lze trestati pouze padělatele, nikoliv rozšiřovatele padělaných peněz, jako jest v daném případě obžalovaný, poněvadž by bylo nedůsledno trestati tohoto příspěji než onoho, a také ne s dalším míněním stížnosti, že dlužno obžalovanému přičísti i dovoz oněch neokolkovaných bankovek, k nimž neměl padělaných kolků, poněvadž není nijak zjištěno, že by byl býval s to, by je opatřil falšovanými kolkami, a pouhý dovoz neokolkovaných bankovek není trestný, dlužno pokládati stížnost za odůvodněnou, pokud vytýká, že trest měl býti správně vyměřen dle sazby odstavce 1. § 1 cit. zák.

Čís. 169.

Předražování. Okolnost, že pachatel část zboží koupeného v pokoutním obchodě spotřeboval pro sebe, jest pro posouzení jeho jednání jako řetězového obchodu nerozhodna.

(Rozh. ze dne 24. března 1920, Kr II 13/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním jednání zmateční stížnosti státního zastupitelství v Olomouci do rozsudku krajského jako nalézacího soudu v Olomouci ze dne 22. října 1919, pokud jím byl obžalovaný Josef P. dle § 259, č. 3 tr. ř. zproštěn obžaloby pro přečin dle § 23, č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z., zrušil v odpor vzatý rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl a to z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost bere v odpor naříkaný rozsudek, pokud jím byl obžalovaný Josef P. zproštěn obžaloby pro přečin řetězového obchodu dle § 23, č. 4 cís. nař. ze dne 24. března 1917, č. 131 ř. z. důvodem zmatečnosti č. 9 a) § 281 tr. ř. První soud zjistil, že obžalovaný koupil od neznámého železničního zřízence a neznámého pána v nádražní restauraci v Olomouci větší množství kuřiva ($\frac{3}{4}$ kg tabáku cigaretového, krabici sportek, více krabic plněných cigaret, 20—30 krátkých), že část z toho prodal za ceny patrně přemrštěné a část spotřeboval sám — a odsoudil sice obžalovaného pro přestupek předražování dle § 20, č. 1 cís. nař. a přestupek § 477 tr. z., zprostil ho však z obžaloby pro přečin řetězového obchodu s odůvodněním, že se na činnost obžalovaného nehodí definice řetězového obchodu prof. Dra Julia Hirsche v Berlíně, poněvadž prý obžalovaný svou činností nezdržel přechod tabáku do konsumu, nýbrž naopak převedl jej do spotřeby tím, že koupil kuřivo pro sebe, a jen část prodal příležitostně a z ochoty svým známým, pak, že celé množství, o které se jedná, je nepatrné a že následkem toho zde chybí zákonná známka skutkové podstaty řetězového obchodu. První